Carmina Matrimonialia

Pierre Kemp

bron
Pierre Kemp, *Carmina Matrimonialia*. Uitgeversmaatschappij Veldeke, Maastricht z.j. [1928]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kemp005carm01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

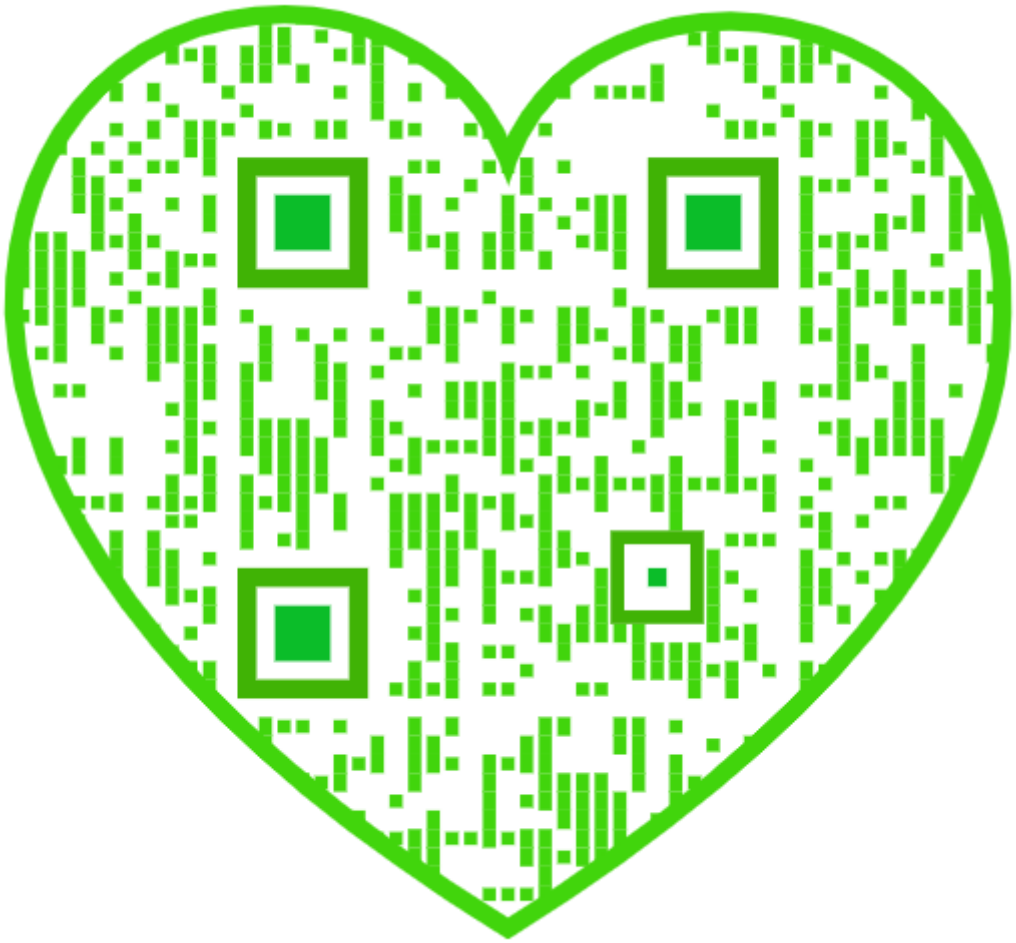

Pierre Kemp
CARMINA
Matrimonialia

Réjouis-toi de la femme de ta jeunesse comme d'une biche aimable et d'une chèvre agréable: que ses mamelles te rassasient en tout temps, et sois continuellement épris de son amour. Et pourquoi, mon fils, t'égarerais-tu après l'étrangère et embrasserais-tu le sein de celle qui est d'un autre pays?

●
Proverbes de Salomon, V.
●

Voorjaarszwijmel

De Vonk

IN het amoureuze licht van dezen geweldigen lentedag,
onder de tryptiek van God den Vader, de Zon en de Ovale Genegenheid van Deze Seconden, naast het bevende bê-bê van jonge geiten en de schakeerende menigvuldigheid van het groeiende groen,
moet ik wel smelten om jou en zwijmelen.
Mijn verrukte armen doen of zij een schoof stralen van de Zon willen omvangen en niet bij machte dit te kunnen, vallen ze genegen om je heen.
Maar wat je haren behielden van den glans van de Zon,
er van God den Vader in jouw gestalte toeven bleef,
en wat we elkander nu pogen te geven, is mij genoeg.
Mijn handen beven over je heupen en mijn blikken over de manoeuvres van je oogen. Mijn vingers spelen blinde op de harp van je ontroerend relief. Niet lang meer.
Want de vonk in ons, de vonk, die is van God den Vader, van de Zon en van onze Gemeenschap, spant haar boog in ons en om de zoete vernietiging verdwazen we in elkander.

Lentesluiers

Wat er over de boomen sluiert, hangt ook over je haren en voor je oogen.

Het is de lente.

Muziek in bloemen geschreven en geleid door het rhythme van de reuken uit de bosschen, wolkt zwoel over de golvingen van de heuvels en neemt ons mee in den optocht van de huidige verrukking. Onze gedachten worden lichten drijvend op de blauwe winden van den statigen zonnedag.

De furie in ons werd in deze uren gelouterd tot zulk een voornaamheid en edelmoed, dat onze kus een bewijs van gestyleerde vriendschap nabij komt. We zijn bij elkander als irreëele dingen, met al de plechtigheid om het komende hoogtij van de natuur.

Er valt geen bitter woord meer tusschen ons, maar we glimlachen voortdurend, als verwachtten we nog den gast, die in deze dagen van bIoei en liefde reeds in ons zijn intrek nam.

En leid mij niet in bekoring

Alsof het nog niet genoeg is, dien jongen boer achter den ploeg zijn schallend Magnificat te hooren fluiten over het golvende veld onder de zuivere morgenlucht, terwijl de zware geuren van de gekorven aarde door ons huis trekken,

treed je naast me en legt me die bloemen onder mijn neus op de schrijftafel.

Je vraagt niet of de verschgeschreven letters door elkander vlakken. Neen, je komt eenvoudig boud binnen en ik heb maar te laten begaan en te berusten.

Dit keer berust ik eens niet. Ik trek je schertsend tusschen de tafel en mij en kittel je zóó, dat je opspringt en me met stoel en scripturen, bloemen en al medesleept.

Terwijl ik opsta, hoor ik, hoe je de trap opvlucht. Ik begrijp het. Je wilt me de moeite sparen, je naar de begeerde nederlaag te jagen.

De heilige Drift

Nu buiten alles ritselt en ruischt in het delirium van de bevruchting, jaagt de heilige drift me voor jouw symbolen.

Ik honger met de héële natuur naar de wreede verzadiging van deze zwangere dagen.

Voor mij ben je niet meer een ziel en een lichaam in het kader van je naam, maar een medium voor de dingen van de almacht en de onmacht, voor God en het bezielde dier.

Het kon ook een andere zijn, elke andere, die de essences van je genus met zich draagt, als een behoed geheim, of in onnoozele nonchalance of in hinderlijken pronk.

De deernis me bevangend, zou me om elke andere verweeken en de pijn, die ik je niet kan onthouden, zou ik elke andere aandoen.

Maar ik wentel mee door de macht van het licht in deze brandende dagen. Ik glimlach voldaan, om den onmeedoog enden ernst, die je wilskrachtig en mond spant tot slurpende kussen en om de nietsontziende kracht, waarmee je je op me instuwt.

Passiviteit

Eenzaamheid

Er is een geweldige golving in het land ontstaan. Het klimt langs de heuvelen en daalt naar de valleien en neemt popelende harten in zijn vlammende beving mee.

Alleen de grootschen, zonder miauwingen van de zinnen, vluchten hooger naar de witste lichten. Op deze hoogten had ik je gaarne gezien en wilde ik je voorgaan. Maar je hebt je schreden niet verhaast en je bleef tusschen de roode bloemen, waar de heuvel nog niet begon en het dal nog niet eindigde.

In mijn enthousiasme steeg ik op als een eenzame vlieger en alleen mijn eigen vervoering zong rond me, al naar ik me vaster op de luchten zoog.

Ik wilde elke zinnelijkheid vervolmaken tot de taak van een dag-engel, maar je liet me gaan, hoog en hooger, alleen en alleener, met mijn gekastijde ziel en mijn gekrenkt vleesch.

Lijdelijk Verzet

Ik zie het aan, hoe moe je wezen doet en hoopt op mijn erbarmen.

Je oogen beturen zijdelings den wil van mijn armen en mijn handen, al wenden ze een diepen sluimer voor.

Ik voel je blikken hangen om de scharlaken kloppen in mijn polsen en je weert je reeds geestelijk tegen de wendingen van mijn gewrichten, die vijandig konden zijn naar jou.

Vervloekt zij immers mijn hoofd, nu ik het woest achterover gooi! Om dit eigenzinnige gebaar moest je me kunnen dooden! Als een groen lijk lag ik dan al voor je voeten.

Ten onrechte telde je op mijn medelijden.

Ik ontzeg je me niet voor de wimpels van je dwaze grillen.

Hoe onedel je me er om vindt, ik heb mijn redenen, te willen wat ik wensch, al smart het me, je te moeten doen voegen, gelijk ik het begeer.

Die redenen gaan over je weigerachtigheid heen. Ze groeien over je weinige geschiktheid en woekeren om de onaangenaamheden van je lijdelijk verzet naar den vloer van den hemel, die ik blauw en rein wil blijven zien.

Maar iets is er, dat ik je niet wil onthouden. Bij jou en als zonder jou, zal ik in mijn groote eenzaamheid je mijn kwelling kort maken en ze je schier sussend doen gevoelen.

Critiek

Mijn uitbundigheid valt voor je voeten neer als een plotselinge hevige korte regen.

Wreede vrouw, waarom bekijk je me zoo koud? Meet je mijn onvolkomenheden met overdreven maten en poog je liefst niets goeds in me te zien? Welke vervelende uren wachten me weer!

Mij, die haastig door het rijpen van het koren en de golven van de zon kwam getreden, - als een blij muzikant met een nieuw koperen hoorn, waar de zomer zich in spiegelt - om toch vandaag veel bij je te zijn.

Al de liedjes onderweg vernomen van de vogels sterven in mij.

Mij, zoo genegen je de origineelste voor te fluiten. Al wat de zachte wind me toefluisterde in het voorbijgaan, van zijn ontmoetingen op zijn tocht door de kamers, kwijnt weg in mij.

Mij, die je van zijn verliefd spel met de gordijnen zoo veel wilde vertellen.

Ik merk het, je zoekt de bekentenis, die je niet wilt en je zou doen schreien en wel wilt, omdat je niet meent te kunnen zonder verdriet, moe als je schijnt van twijfels,

maar die ik je niet geven kan, wijl je, in je dwaze vrees, hersenschimmen voor werkelijkheden houdt.

Als Bloemen

Als bloemen, die elkander niet kunnen verdragen, wenden we ons van en tot elkander in wreede zachtheid.

Onze monden zeggen zulke vreemde dingen, zoo gedempt en venijnig.

Er botten vloeken tusschen mijn tanden en tranen boven je wangen.

Ik vraag me af, hoe hoog we deze nijdige hoffelijkheid zullen blijven opvoeren?

Onze gebaren bewegen zich in een hoofsche sfeer van minachting en met een spel gedragingen van psychische voornaamheid en eeuwigen afkeer.

Onze schijnbare welwillendheid groeit tot zulks wederzijdsche terging, dat ik me lijk van buiten te zijn een hol-koperen beeld, waarin een brand woedt, die me de ingewanden verteert.

Gespannen tot de vernietiging staan onze willen tegenover elkander, maar in kunstige buigingen van woorden en syllaben vouwen we onzen haat open en dicht. We geven toe en toch zweven we iedere seconde over het punt, om op een sublieme wijze dood te vallen.

Als bloemen, die elkanders adem niet kunnen verdragen en zich zoo nijgen, dat de eene de andere de zon doet missen, wenden we ons van en tot elkander.

Begraven Mond

Je houdt je mond wreed voor me verborgen en zoo zeer ik me naar je keer, wendt je je van me af.

Begraaf hem maar!

Stop hem vooral diep in het kussen!

Leg je wangen er overheen, en je oogen, je wenkbrauwen, je slapen en dek dit alles dan zorgvuldig met je haren!

Ik weet niet wat ik misdeed en waarom ik dit verdien.

Want het is niet van speelschheid dit spel. Je hebt me straks te vernietigend aangekeken.

Ik ben echter niet alle dagen dwaas.

Houd hem maar weg, tot het eind van alle dingen, als je daar behagen in vindt!

Van middag zal ik hem niet opgraven, geloof me gerust. Ook niet van avond, ik weet het al zeker.

Of ik het morgen doe, betwijfel ik, verondersteld, dat je hem zoo lang eenzaam in zijn graf kunt laten blijven!

Mislukte Dag

We wandelden héél den dag als pauwen langs elkander en ruilden niet één glimlach of één blik.

Nu de lamp is ontstoken en buiten het blauwe licht van de maan bloeit, worden onze karakters milder.

We willen het nog niet bekennen, hoe we om elkander verlegen zijn. Maar we mijden niet meer zoo en het schijnt, dat onze gedachten dwalen rond eenzelfde verlangen.

Je handen verschikken de bloemen in een vaas op een wijze, als moesten ze voorspreken bij mij.

Je weet, ook ik zoek iets om je mijn berouw te beduiden over dezen mislukten dag.

Tot ik eindelijk vlak tegenover je kom te staan, je wangen in mijn handen grijp en je dwing me aan te kijken.

Al streef je nog zoo tegen, omdat je een wreeder hart wilt hebben, dan je eigenlijk bezit, ik voel je hals week worden. Naast je gekreund protest zijgt de héële fierheid van je gelaat ineen.

Eer het zoover kwam, zag ik je oogen vochtig, alsof je met spijt je trots verloort. Nog nu, al weerspreken ze oprecht den weerzin van je nauwelijks verzoenden mond.

Zomerjubel

Het heilige Uur

Een krekel sjirpt in den stillen zomeravond onder het lavendelblauwe licht van den nacht. Het koren ruischt zacht op de wijde velden tegenover ons huis. Waar het kleine dier zoo zingt en de aren zoo fluisteren, ontwaakt ook in ons een lied van bloei en liefde.

Eerst als ik de donkere bloemen van je oogen ontmoet, word ik me bewust van de ernstige pracht van dit gloeiend uur.

Ik raak je even aan met één vinger. Ik wil weten, wat je denkt.

In het halve duister zie ik flauw je glimlach en de belofte van je vragenden mond.

Schuchter schuif ik nader, als om de heiligheid van deze stonde niet te ontwijden.

Zoo kom ik bij je pols en beproef je hand te lichten. Ze gaat gewillig mee en ik druk ze argeloos tegen mijn borst.

Maar nu stort de aanbidding zich in vollen omvang over mij. Ik zijg naast je neer en vervoerd van verrukking om je bezit en de geweldigheid van dit door één enkelen krekel doorzongen perceel van den nacht, kus ik mijn hulde uit op je knieën in triomfante vlagen.

Spin

De almachtige begeerte bonst met haar klokken onder mijn hart en ik begraaf je in de wijding van mijn gezonken armen.

Want er wil een zegen van mij uitgaan, niet over alle volkeren, maar over de ééne uitverkorene, over jou alleen.

Je vindt me wel plechtig, ik zie het aan je lachen. - Van welk een dwaze sekte is hij vanavond wel de malle priester? vraag je je af.

Je hoort niet, hoe mijn mond zingt zonder woorden, begeleid door het orgel van de verrukking en dat ik maar wacht, op je noodigend ‘Kom!’

Mijn oogen zie je niet bloeien naar de jouwe, wel de groote spin in haar web tusschen de ranken van den wingerd, tusschen ons en de blauwe maan.

- Sla dat dier nog eerst even den tuin in, en kom dan! smeek je schier poëtisch.

Kan ik nu wel iets anders doen, dan je zin, na zulk een practisch praeludium?

Wilde Mond

De contouren van je mond lijken zoo wild vanavond.

Nog smeult in mij de betoovering na van de kruidige graan- en klaprozenreuken, waar de trein me door voerde.

Ik zou dus ook zonder je belovende lippen niet aarzelen.

Nu ze zoo naar mijn mond staan, is dit een aantrekkelijkheid te meer, om niet te verzaken.

Alleen martel me niet nu. De hitte maakt de trek toch al niet grooter. Ik wil je ook niet naderen met een begeerte, waar geen nobel koper in klinkt.

Rijping

Buiten wentelt de zon over de gloeiende vallei en de bronsgroene en metaalblauwe vliegen rijzen en dalen zoemend langs de heete tuinmuren.

De roode zomer weegt op de vergulde vruchten van het graan en de evene wind voert de geuren van narcotische bloemen tot onder onze oogen.

We zitten geheel ontdaan en zijn onze eerste bedoeling, wat te slapen, al lang vergeten.

De hitte houdt ons loom en we wijken voor elkander. We ondergaan met de geheele broeiende natuur het geweld van het rijpen en we kunnen ons aan elkander niet blijven weigeren.

Al klagen we over de verzengende warmte, we gaan mede op in het groote werk van de scheppende zon en rijpen over de boorden heen.

Maar de innigheid van den avond missen we.

We bezitten elkander als sculpturen en derven Godsgeloof en de romantiek van nachtelijke kleur.

Veinzerij

Teleurstelling

Door de lanen van je spottende oogen ben ik gegaan tot voor je ziel.

Dat werd je een teleurstelling.

Je hebt toch iets goeds moeten erkennen in me. En met al je weerzin ga je nu bewijzen, hoe veel je van me houdt.

Je armen nemen me te gretig, te meer, waar je liever het tegendeel zoudt veinzen.

Ik ben je niet dankbaar voor deze betuigingen. Ik streed er te zeer om en heb ze te eerlijk verdiend.

Doen zal ik echter, of ik ze geweldig waardeer, al ware het maar uit matrimoniale beleefdheid.

Talmend

Ik sta voor het laatste omhulsel en hoog mijn jagende borst.

Je lacht boud, belovend en honend tegelijk, want je weet, dit éénige beletsel zal ik zoo dadelijk woest wegzoenen.

Je kent ook je macht over me en je durft je wat te veroorloven.

Met je heupen wieg je, om me te lokken. Maar de wijsheid beheerscht thans de begeerten.

Dit doet mij talmen.

Ik wacht misschien, tot je het spel moe wordt en je oogen me aanmoedigen om je slaap niet al te zeer te verschuiven.

Het kan ook zijn, dat ik beid, tot er een smeekend bevel over je lippen kruipt en ik met treiterend kussen en kozen je dubbel kan vergelden, al wat je me in de laatste dagen met zoo ingetogen leedvermaak aandeed.

De Keur

Mijn witte kuische, bloeiend uit den nacht als een rijzende lange maan! Héél de wildheid van mijn ontroerd gemoed legde zich bij het gezicht van je breed-slanke flankende blankheid.

Je eigenheden hypnotiseeren me.

Ik kan n i e t s meer, het ontbreekt me aan moed.

Een geweldige deernis trekt met een weemoedige muziek door mij heen, vergezeld met een ernstig voornemen, je heden mijn mannelijke pijn te sparen. Daarom sta ik nu zoo voor je, als een sidderend man-kruisbeeld-van-passie,

tot je om mijn clownachtigen ernst in je gulsten glimlach schiet

en je dreigt me te zullen kittelen tot het uiterste, indien ik deze verrukte pantomime niet onmiddelijk eindig.

Ik ontnuchter niet door je proza, maar onder den plagenden uitroep van ‘mijn goud’, ‘mijn goud’ stempel ik met een kus op je schouder de keur van mijn hart.

Snakerij

Je houdt alles voor me verborgen, om toch zeker te zijn, dat ik je alles zal ontnemen.

De begeerte groeit al uit mijn vingers naar mijn handen. Ik kus sterren uit het palet van je hals en de pauken van je heupen.

Je armen dekken de schatten nog weg met kuische gebaren, maar aan je corrupt lachen merk ik te wel, hoe je me zoo aangenaam mogelijk tracht te verleiden.

Je weet, vanavond was het eigenlijk niet mijn bedoeling te komen en daarom wordt je zoo de mannequin van matrimoniale genegenheid, dat ik wel een steen moest zijn, wilde ik standhouden.

Nu ik je handen terzijde ruk, weer je je nog wel, maar er zit niet méér achter je kracht, dan de tegenstand voor den vorm. En die voel je al te gaarne gebroken.

Plagerij

In ieder van je oogen zit een zwaluw van plezier te wachten op mijn dwaze invallen.

Want je moet m i j kunnen beschuldigen. Ik moet de nar zijn, die bedelt om het spel.

Daarom bid ik met mijn lippen op je mond: Moeder, je dient me te vergeven, dat ik komen moet.

Die vogeltjes vinden dat grappig. Vader wordt immers den domme.

Nu ik die diertjes er uit wil kussen, zijn ze weg. Even maar.

Weer turen ze me aan, treiterend-brutaal.

Ik merk het. Met list zal ik ze moeten vangen, volgens een ik-weet-wel-wat aangenaam procédé.

Het zij zoo! Plaag me, maar vraag me niet om pardon, wanneer ik dadelijk anders kom, dan het licht van de zon tusschen de bloesems van de bronkende fruitboomen.

In de Diepte

Ik lig over je gebogen en volg je in de diepte.

Want je ziel achter je oogen wijkt voor me en neemt mijn verlangen onvoldaan mee.

Ik vraag me af, waar je zult ophouden met mijn begeerte zoo ver heen te voeren.

Zal ze na je héél rijp beraad weer boven komen drijven, omdat je het toch niet van je kunt verkrijgen, me als een bedelaar zonder gave van je deur te laten gaan?

Of zal ze al maar dieper zinken, tot de sluimer je zelf aangrijpt en je geest voor vanavond van me weg voert?

Nog altijd lig ik over je gebogen.

Ik volg je in de diepte,

in de diepte,

in de diepte.

Tot je plotseling je oogen groot openspert en je je mond vertrekt tot je plagerigsten glimlach, dien ik onmiddelijk wegkus.

Nu weet je je verloren.

Maar dat heb je meer dan dubbel aan me verdiend.

Gedempt Spel

Lampen

Er komen uit je blauwe oogen twee bruine lampen naar me getreden.

- Wat willen die zachte lichten eigenlijk van mij?
- Dat ge onze goede Vrouwe komt bezoeken.
- Deed ik dat dan niet steeds?

Nu lachen de lampen geheimzinnig-flakkerend, keeren zich om en gaan.

Maar mijn blikken volgen ze op den voet en schrijden met haar tegelijk haar donkere huizen binnen. Het brood en de wijn geuren er goed en boomen fluisteren mild voor de ramen.

- Nu mijn blikken samen met je lampen in jou zijn getreden, neemt je me toch zeker gehéél tot je gragen gast?
- Waarom zou ik ze anders hebben uitgezonden?

Langs de Hellingen van den Nacht

Nu het groote torment over is, liggen we met de oogen nog wat naar elkander te schemeren.

Je doet ze grappig open en dicht, al merk ik telkens een smaller streepje.

De vaak overmeestert je en langzaam glijdt je geest weg van me langs de helling van den nacht.

Eindelijk blinkt er nauwelijks een zoo klein mogelijk kiertje van. Je poogt nog flauw er als toegift een glimlach bij te doen.

Het lukt je niet meer, de luikjes vallen dicht en je zinkt in je sluimer.

Lang kijk ik en wacht, of die venstertjes weer opengaan. Ik gevoel me zoo verdrietig alleen.

Nu dit niet gebeurt, strijd ik met mijn onzeglijk verlangen je wakker te plagen. Ik meet de milde blankheid van je hals nog even met mijn mond en glazeer er matte plekjes.

Maar de slaap schuift over me en neemt de zorg om de uiterlijke dingen van me weg.

Twee Dronkenen

We zijn twee dronkenen uit een samen huis en zoo geleiden we elkander.

Een wijd land zonder bloemen en sterren wacht ons. Er vloeien andere vreugden tusschen de lichten van onze oogen, de smachtingen van onze lippen en de ontmoetingen van onze borsten.

We missen zeker alle bezinning, maar willen we wel verstandig zijn?

Wat zullen we dan nog al de straatjes van de zoete liefde gaan!

Wat geeft ons dat getreuzel, als om nachtigaalgefluit en dat peilend gespeel van onze vingers! Je vraagt me noch de zon of de maan, noch de bloemen van het komende jaar.

Je vraagt me de daad en ik ben genegen ze te geven, een dronkene aan eene dronkene in ons samen huis.

Najaar

Om je wangen waast de kaas van je welkom onder de vergulde domheid van de goede zon.

Ik ben wel penitent, dat ik de vurige breedheid van dat wreede licht nu meer beschimp, dan ik het nog voor kort aanbad.

Jij hebt me weer den grooten christen gemaakt, die ik nu ben.

Zachtjes eet ik je welkom op en met het vermenigvoudigen van mijn rondende blikken, omring ik den standaard van je hals, de vlag van ons gezin. Ik voel me grappig rood voor de teere mogendheden van je borsten en ik lach zoo stil en dwaas, gelijk een kind om goed fruit, als ik maar vermag. Mijn handen zoeken de jouwe met dat stuntelig spel van toen je vingers nog behoorden aan een maagd.

Ze weten beter.

Vigiliën

Onthouding

We zijn weer aan de eenzame dagen, dat je me niet kunt ontvangen.

Met lichte treurnis stel ik me dezen avond tevreden, wat te spelen met je handen. Ik wend ze naar alle zijden, om en om en nog eens om en om en vergelijk ze. Mijn vingers dringen zich tusschen de jouwe.

Ik beschouw ze lang.

Elk paar brengt me bij de herinnering aan je trouwe beenen, die ik nu zoo hopeloos moet mijden.

Je oogen sluit ik met mijn lippen, nu ze zoo zacht-verwijtend kijken naar mijn verdriet.

Dit is ook ongeveer alles.

Mijn begeerte blijft een open wonde, zonder kans op genezing.

Het zij zoo!

Ik onderwerp me weer aan deze naargeestige periode en poog al mijn ‘gêne’ weg te sussen met mijn wangen tegen je relief en mijn gedachten tegen den kalender.

Ontzegging

Je ziet me staan op den drempel van begeeren en weifelen.

Dankbaar loont me je lachen, als je meent me te zien wijken. Ernstig bedelen je oogen om genade, wanneer je me maar even naar je genegen voelt. Indien ik nog met een paar kussen zou willen tevreden zijn? Of me met wat streelen vergenoegen? Maar flikkert even de ernstige wildoor, dan pruil je. Dit behoef je van avond niet te doen.

Laat me nog wat talmen voor de deur van het verlangen! Het is er schoon.

En luisteren met de hand aan den ring van de gesloten poort, hoe daar binnen de Liefde met haperende handen op de harp slaat!

Zijn deze droomerijen soms niet inniger dan de stillende daad?

Laat me nog wat dralen en aanschouwen, wat ik me geven kan en ik je heden zoo heldhaftig schenk.

Roemertje

Ik hang met mijn lippen aan het roemertje van je mond en kan ze niet meer bewegen.

Doe je oogen nu maar open en dan weer dicht, in grappig herhalen, van dat goede plekje scheid ik niet meer!

Onze wimpers raken elkander boven je weerloozen glimlach.

Nu ik los kom, zijg ik op de knieën en het spelletje begint weer opnieuw.

Ik neurie tegen je mond als een verliefd dier. Al mijn dwaze woorden wrijf ik je op je lippen en ik poos al weer.

Doe je oogen nu maar open en dicht, open en dicht, open en dicht, ik kan niet meer, ik kan niet meer! Verstard in de verrukking blijf ik zoo, tot je mijn hoofd begeerig in je handen neemt, mijn mond met geweld gehéél in de jouwe prest en me dan zachtjes wegschuift, meewarig fluisterend:

- Voor nu, is het genoeg.

Gelijk ik nu weer voor je treed

Gelijk ik nu weer voor je treed, zal ik ook wel weer van je moeten gaan.

Er viel een roode dauw tusschen jou en mij.

Mijn wederspannige geest wil wel om deze dingen heen, doch halverwege keert ook hij zich teleurgesteld om en gaat.

Wat geeft het me te knorren om deze lastige dagen! Je zoudt zelf zoo gaarne anders willen, vooral om mij.

Zoo mijden we elkander, maar treden we, gedreven door de donkere machten in ons, weer samen. We zwijgen en kijken elkander lang aan, hand in hand. Met je innigsten glimlach wil je mijn hinder heelen. De honing van je medelijden voel ik vloeien uit je onmachtige streelingen langs mijn lichaam zonder hoop. Door je kussen zonder hartstocht poog je me te verzoenen met mijn ongeduld.

Naar de namen die je me geeft, word ik haast een klein ventje bij zijn moeder.

Ik moet nu wel lachen om je uitbundige goedheid, maar met al dezen overvloed van trouw en liefde, blijft mijn verlangen zonder heelmiddel.

Gelijk ik me nu van je verwijder, zal ik weer voor je treden en ook weer van je moeten gaan.

De Boom der Kennis van Goed en Kwaad

Heldenlied

Je oogen jubelen met een amber licht, nu ze me zien. De liefde maakte me wonderbaar. Ze schiep mijn alledaagsche gedaante om tot een figuur uit een heldenlied en nu schrijd ik op je af, breed als de zon en diep als de nacht.

Een kloek-gerythmeerde muziek fonkelt uit mijn armen naar je hals, uit den marschstand van mijn beenen naar de jouwe.

In triomf roep ik je heupen naar me toe en mijn kussen klinken op je mond, als de schelle samen-slagen van bekkens. Mijn hart paukt onder mijn borst tegen de jouwe.

Ik weet het, dit alles is grootheidswaan, meer niet, maar van een zoo zoete verrukkelijkheid, waarnaast al het andere als ijdel verblinkt.

Nieuwe cadansen rukken aan en je ondergaat enthousiast de geweldige gedaanteverandering van mijn wezen. Mijn dwaasheid wordt van zulk een majesteit, dat je met de oogen vochtig ineen nijgt en me van overtroefden trots in de armen bijt.

Geestelijke Strijd

Er zijn dagen, dat ik de religie van je beenen niet kan belijden.

Ik word dan opgevorderd door de eeuwigheid en moet naar het smartelijke slagveld van de zielen. Mijn vijanden zie ik niet, al geloof ik te vechten met hemel en hel tegelijk.

Het helpt me niet, te pogen die beide machten te ontkennen. Ze zijn er aanwezig, als twee hozen, eene van blauwe zon en eene van modder, die naar elkander wentelen door het doode azuur. Tusschen hun maling dreig ik te stikken.

En al onderga ik in sommige andere seconden de heerlijkheden van God,

al word ik gerukt in de sferen en schreit het berouw zich langs mijn longen luid uit naar de diepten, die op ons staan,

al kruis ik me, om ik weet niet welke zonden,

en al misdeed ik,

mijn éénige, mijn éénige,

toch vlucht ik liever naar je heiligdom

en laat al het andere maar aan al de anderen.

Evenwijdig

Tusschen de vallende reuken van de boomen en de rijzende geuren van de bloemen vliegen de treinen van het licht langs de aarde rond de zon.

Tusschen de schemeringen van je oogen en de arabesken van je knieën, davert de vloekende bloei van mijn woedende begeerten.

Alles wielt evenwijdig.

De verdoemingen van mijn vleesch aan het jouwe. De hemelvaarten van ons geloof naar het licht. Alles wielt evenwijdig.

Alleen de brandende cirkels snijden ons roode bogende reepen van pijn,

waar de ziel woont, die maar wil door de zon naar God,

waar het vleesch zich manifesteert, dat maar wil naar de diepten, die jij symboliseert.

Zoo hang ik met mijn geestelijke communies en mijn wellust naast jou op de blauwe ladders van de eeuwigheid, tusschen hemel en aarde en we kunnen niet meer naar boven, noch naar beneden.

Einde